

Poemas

Elena Liliana Popescu

Traducciones de Joaquín Garrigós [JG]
y Dan Munteanu Colan [DMC]

CÂND TOTUL SE PIERDE

CEASUL NU S-A oprit dar orele
nu se mai văd marcate
pe cadranul timpului
ce stă pe loc, în contemplare.

Perspectiva nu s-a pierdut
dar obiectele nu se mai văd
delimitate pe întinderea pură
a spațiului - cel fără de nume.

Viața nu s-a sfârșit dar moartea
nu se mai vede la orizont
în așteptarea ființei ce se revoltează
cândva, undeva, în țara uitării...

Totul este la locul său ca altădată
deși totul nu mai înseamnă nimic
când se pierde în spațiul fără de timp,
în timpul fără de spațiu...

CUANDO TODO SE PIERDE

EL RELOJ NO SE ha parado
pero no se le ve marcar las horas
en la esfera del tiempo
que está parado, en contemplación.

La perspectiva no se ha perdido
pero los objetos ya no se ven
delimitados en la extensión pura
del espacio, el que no tiene nombre.

La vida no ha acabado pero la muerte
ya no se ve en el horizonte
esperando al ser que se rebeló
un día, en alguna parte, en el país del olvido.

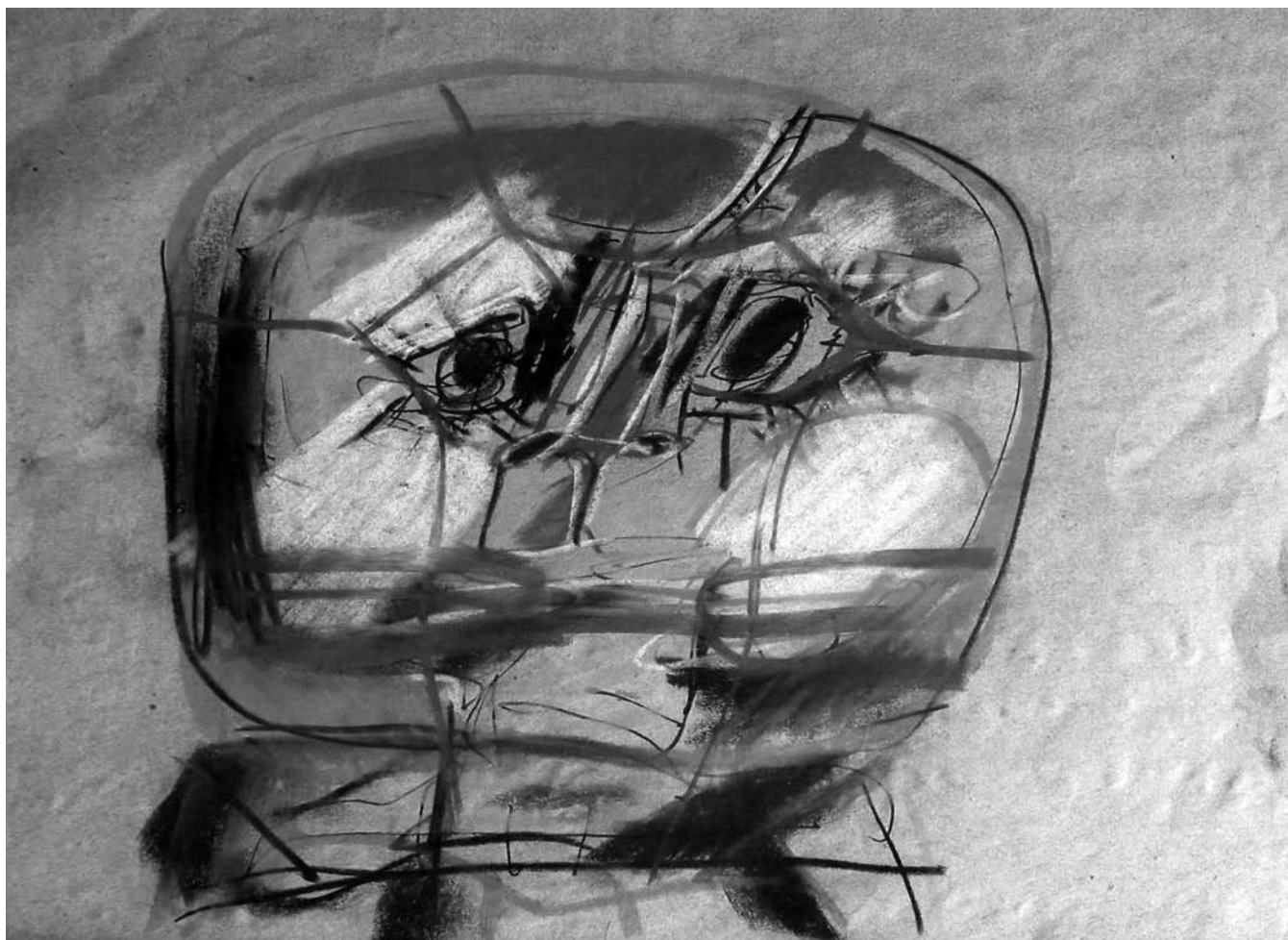
Todo está en su sitio como antes
aunque todo ya no significa nada
cuando se pierde en el espacio sin tiempo,
en el tiempo sin espacio.

[JG]

CLIPA ACEEA

Câteva cuvinte, ți-ai spus,
doar câteva cuvinte, și ai creat
o întreagă istorie, al cărei prezent
este deja ieri, așa cum mâine
va fi doar trecutul aceluia
ce-l va lăsa în urmă, pierdut
pentru totdeauna...

Doar un cuvânt, îți spui,
doar un cuvânt, și te-apropii
în drumul tău de nebănuitul pas
spre necunoscut, fără să te sperii
de gândul acela care ești și nu ești
tu, de clipa aceea în care poți să fi
și ești...

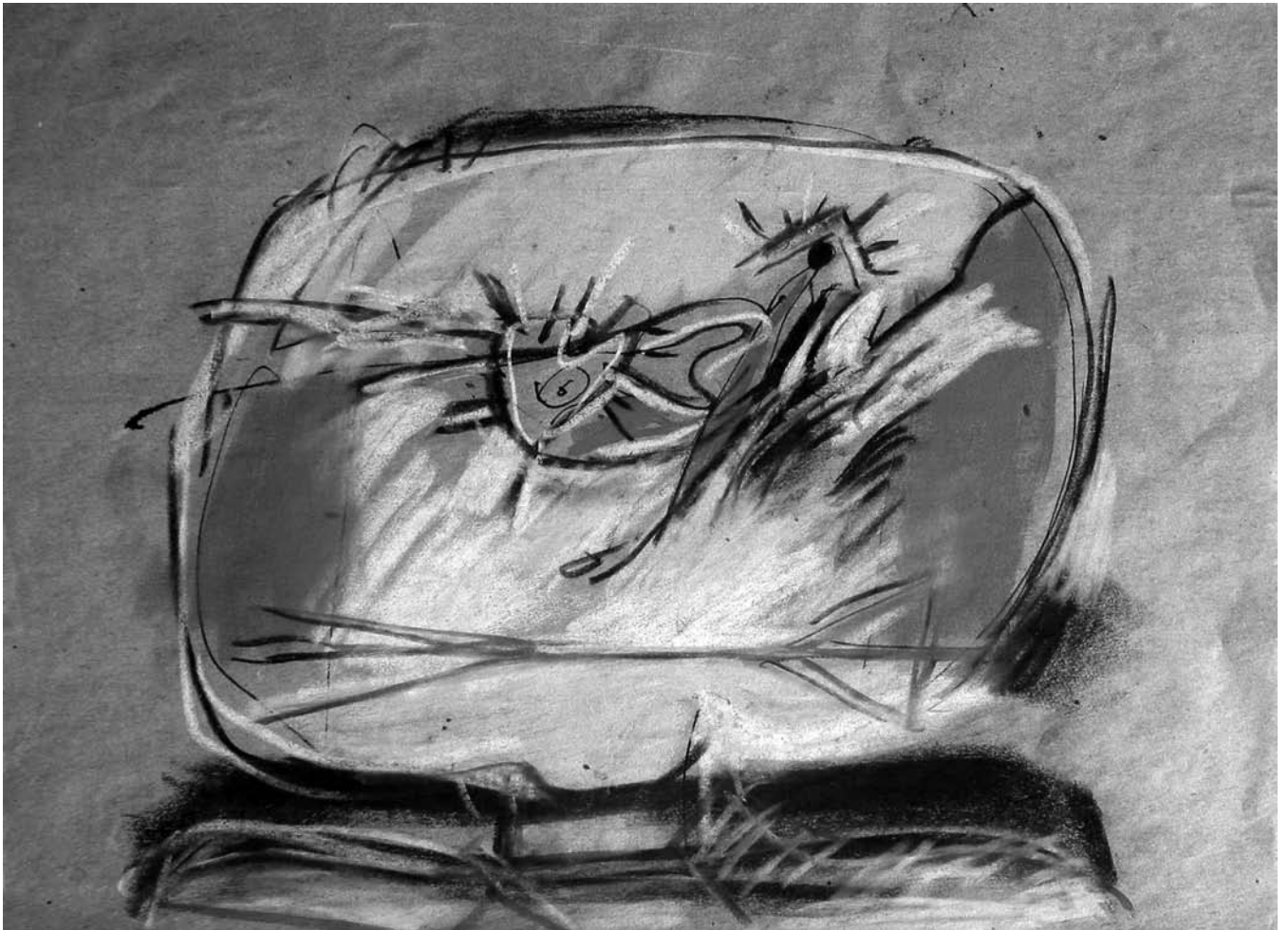

AQUEL MOMENTO

Unas palabras, te dijiste,
sólo unas palabras, y creaste
una historia entera cuyo presente
ya es ayer, igual que mañana
será sólo el pasado de quien
lo dejará atrás, perdido
para siempre.

Sólo una palabra, te dices,
Sólo una palabra, y te acercas
en tu caminar al umbral insospechado
de lo desconocido, sin que te asuste
el pensar que eres y no eres tú,
al momento en que puedes ser
y eres.

[JG]

VIAȚA

Viața, nesupusă legilor omenești,
imperfecțiuni adăpostite-n cuvinte,
incapabile să trăiască fantasticul
joc al anotimpului necunoscut...

O, fiule, nu ți-am spus niciodată
că timpul este vrăjitorul temut,
doar pentru cel care-și uită obârșia,
țara de taină, inima, viața, ființa,

pentru cel ce se zbate în plasa întinsă
cu măiestrie și farmec oriunde în jur
și privește cu ochi tulburați peisajul
îmbietor al grădinilor plăsmuite de el,

vede ceea ce vremelnicul stăpânitor
i-aduce cu bună știință înaintea ochilor,
și-ascultă ceea ce poate auzi urechea
aflată sub vraja sunetelor modelate

cu dibăcia celui ce știe să mânuiască
secunde, orele, anii și erele,
putere umbrită doar de neputința
păstrării unui singur și tainic moment,

în care poți trăi pe deplin libertatea,
când puterea îl părăsește dintr-odată
pe mai marele vrăjitorilor lumii de vis
și ai putea să te trezești, ca prin minune...

LA VIDA

La vida, no sometida a las leyes humanas,
imperfecciones resguardadas en palabras,
incapaces de vivir el fantástico
juego de la estación desconocida...

Oh, hijo, nunca te he dicho
que el tiempo es el ogro que teme
sólo quien olvida sus orígenes,
el país del misterio, el corazón, la vida, el ser,

quien forcejea dentro de la red tendida
con destreza y encanto a su alrededor
y mira con ojos turbios el paisaje
seductor de los jardines creados por él,

ve lo que el efímero soberano
le pone a conciencia delante de los ojos
y oye lo que puede oír el oído
sometido al hechizo de sonidos modelados

con la habilidad del que sabe manejar
los segundos, las horas, los años y las eras,
facultad a la que sólo hace sombra la impotencia
para conservar un único y misterioso momento

en el que vivir plenamente la libertad,
cuando el poder abandona de pronto
al más grande de los brujos del sueño,
y despertarse como por milagro.

[JG]

LA VIDA...

La vida, insumisa a las leyes humanas,
imperfecciones abrigadas por palabras,
incapaces de vivir el fantástico
juego de la estación desconocida...

Ay, hijo, nunca te dije
que el tiempo es el temido brujo
sólo para quien se olvida de su cuna,
el país arcano, el alma, la vida, el ser,

para el que se debate en la red tendida
con arte y encanto por doquiera a su alrededor
y contempla con ojos turbados el paisaje
seductor de los jardines plasmados por él mismo,

ve lo que el pasajero dueño
le trae a sabiendas ante sus ojos
y oye lo que puede escuchar el oído
embelesado por los sonidos modelados

con la maestría del que sabe manipular
los segundos, las horas, los años y las eras,
fuerza ensombrecida sólo por la impotencia
de conservar un único y misterioso instante,

en el que puedes vivir plenamente la libertad,
cuando la fuerza abandona inesperadamente
al caudillo de los brujos del mundo de ensueño,
y podrías despertarte como por obra de un

[milagro.

[DMC]

PENTRU A AFLA

Te-am lăsat să călătorești,
să cunoști diversitatea reflectată
în cele mai nebănuite culori,
arome, sau înfățișări ale vieții,
ți-am îndrumat pașii nesiguri
pentru a întrezări în oglinzile
în care îți odihnești privirea,
chiar și pentru o clipă,
chipul tău necunoscut.

Te-am vegheat, pe când zburai,
dintr-un continent în altul,
dintr-un timp în altul,
pentru a afla mai multe
și mai mult, despre fața nevăzută
a miracolului zgârie-norilor,
al templelor uitate în singurătatea
culmilor de neatins ale munților,
sau în adâncul înfiorat al peșterilor.

Te-am inspirat când ai ales coasta
norocoasă - ți-ai spus - a peninsulei,
pentru a prețui mai mult viața și a vedea
dincolo de sutele de mii de brațe
ale celei care a luat cu sine marea de trupuri,
rămase fără viața ce-a continuat să trăiască
în sufletele – chemate deodată să plece,
și în inima celor rămași doar cu amintirile vii,
cu lacrimi, și cu provocarea de a înțelege...

PARA SABER

Te he dejado viajar,
conocer la diversidad reflejada
en los más insospechados colores,
aromas o aspectos de la vida,
he guiado tus pasos inseguros
para vislumbrar en los espejos
donde reposas la mirada,
aunque sea un momento,
tu rostro desconocido.

Te he vigilado mientras volabas
de un continente a otro,
de un tiempo a otro,
para saber más
y más de la cara invisible
del milagro de los rascacielos,
de los templos olvidados en la soledad
de las cumbres inalcanzables de las montañas
o en la estremecedora profundidad de las cavernas.

Te inspiré cuando elegiste la costa
venturosa –ya te lo dije– de la península
para apreciar más aún la vida y para ver
más allá de los cientos de miles de brazos
de la que se llevó consigo la inmensidad de cuerpos
sin vida que siguieron viviendo
en las almas (que, de repente, hubieron de partir)
y en el corazón de los que quedaron sólo con los recuerdos vivos,
con lágrimas y con la provocación de entender...

[JG]

DIN VIAȚA...

Din viața ce părea cândva eternă,
Răsfrântă-n chipurile-i luminoase,
Rămas-au ieri doar steagurile-n bernă:
Pasărea vieții lor spre alte zări zburase...

UNDEVA-CÂNDVA

Abia acum

îți scriu această scrisoare
în care te rog să mă ierți
că nu m-am gândit până astăzi
că aș putea să-ți scriu
după ce ai plecat
atât de departe,
s-ar putea spune,
pentru totdeauna...

Tu știi că din momentul acela,
al zborului tău neașteptat,
nu am reușit să adun
un mănunchi de rânduri
încărcate de speranță,
deși am continuat să fac
ceea ce am crezut că e bine,
asemeni celor ce își imaginează
iluzoriu că știu ce e binele,
în orgoliul lor aflat în expansiune,
și cu toate că nu ți-am spus
până acum,

Tu trebuie să știi
că dorul de tine a rămas intact,

DE LA VIDA...

De la vida que antaño parecía eterna,
reflejada en sus rostros luminosos,
ayer quedaron solo las banderas a media asta:
el ave de la vida había volado hacia otros mundos...

Malasia, diciembre, 2004

[JG]

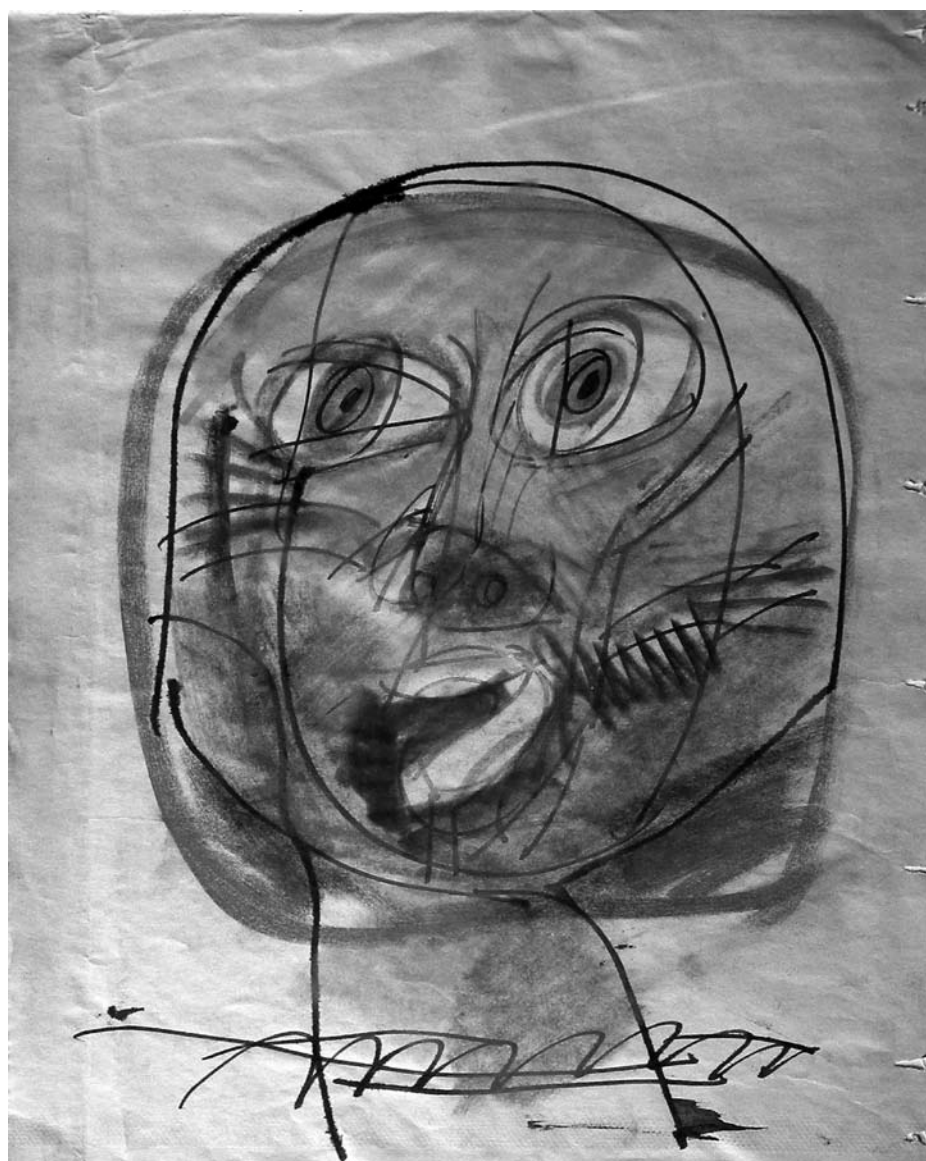
EN ALGUNA PARTE, EN ALGÚN MOMENTO

Estoy escribiéndote hoy
esta carta
en la que te suplico me perdones
por no haber pensado antes
que podía escribirte
incluso después de haberte ido
tan lejos,
cualquiera pensaría
que para siempre...

Tú sabes que desde aquel momento
de tu inesperado viaje
no he logrado reunir
un puñado de pensamientos
cargados de esperanza
aunque haya seguido
lo que creía que estaba bien,
al igual que quieres suponen
ilusorio que yo sepa lo que es el bien
en medio de su orgullo en expansión.

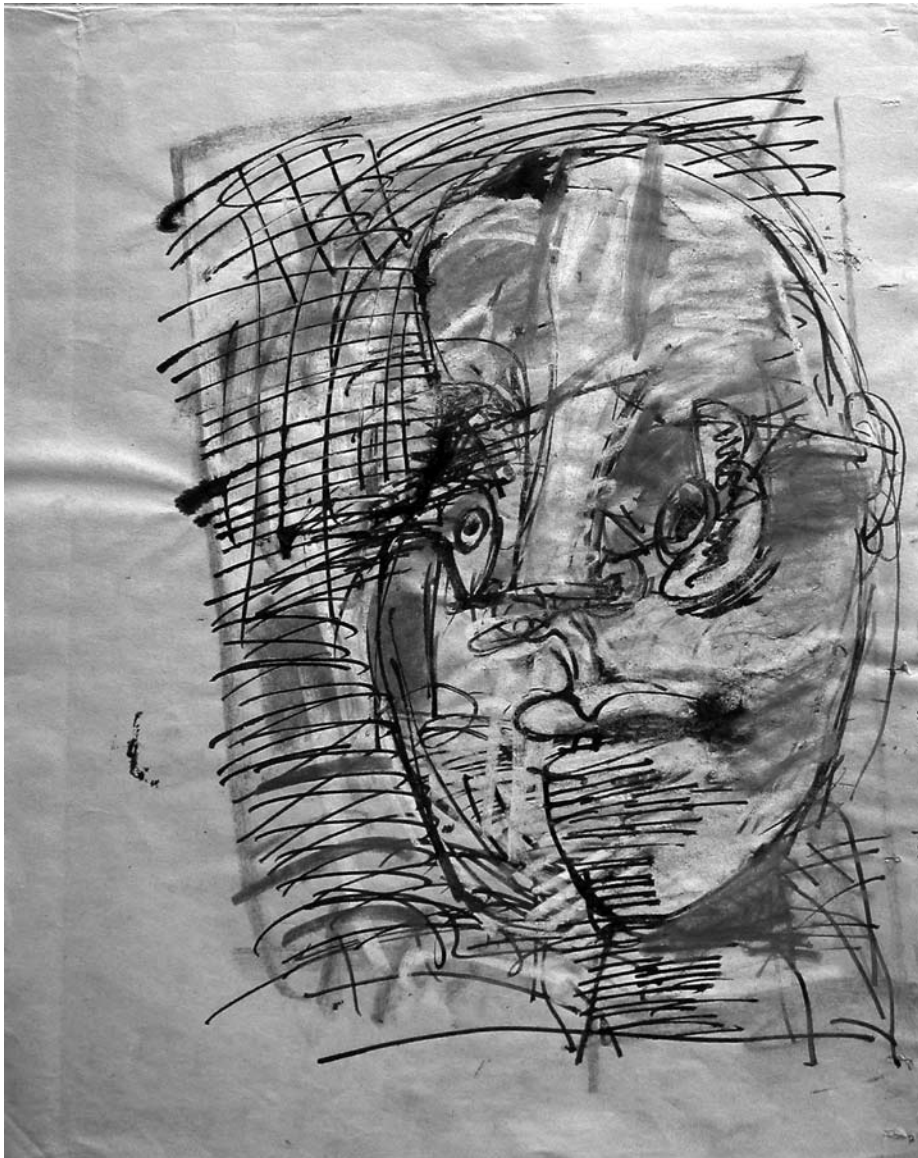
Y a pesar de no habértelo dicho nunca
has de saber
que mi añoranza por ti sigue intacta,
que no ha pasado un solo día

că nu a trecut nici măcar o zi
fără să nu fi așteptat să-ți aud glasul,
recitând în lumina zorilor
cele mai frumoase poeme din univers,
imaginându-ne ca altă dată
că este o zi obișnuită,
a unui anotimp oarecare,
dintr-o planetă uitată de lume,
care își trăiește, neștiut,
asemenea ție,
undeva-cândva,
viața, fără de moarte.

en que no confiase en oír tu voz
recitando a la luz de la aurora
los más hermosos poemas del universo
imaginándonos como en otro tiempo
que es un día normal
de una estación cualquiera
de un planeta olvidado por el mundo
que vive, sin que se sepa,
como tú, en alguna parte, alguna vez,
la vida sin muerte.

[JG]

RHA

Când zeul își contemplă nemuirea
în clipa ce se-nclină-n fața sa,
și-adâncul își cuprinde cu privirea
golitei minți de orice altceva

El vede totul: vede tot ce este,
iar ce a fost sau ce va fi să vie,
le vede ca pe-o stranie poveste,
joc al iluziei, pe care o învie,

când pare că o lume se ivește,
a celor ce nu văd și-ar vrea să știe
și vai de cel ce nu se-nvrednicește
să-și caute eliberarea din sclavie...

CE POATE SĂ-NSEMNE?

Ce poate să-nsemne pustiul acela
pe care doar lacrimile-l udă fără răgaz,
făcându-l din ce în ce mai arid?

Ce poate să-nsemne adâncul acela
pe care te încapățânezi să-l atingi,
când toate speranțele au murit?

Ce poate să-nsemne tristețea aceea
pe care o porți cu tine în noaptea
care crezi că nu se mai sfârșește?

Ce poate să-nsemne liniștea aceea
pe care o trăiești dintr-odată
fără nume, fără formă, fără tine?...

CÂT DE APROAPE...

Viața te învață mereu și tu ocolești răspunsul
la întrebările cele mai simple, dar plătești nepăsarea
întotdeauna cu suferință, aproape de nesuportat,

RHA

Cuando el dios contempla la inmortalidad
en el instante en que ante él se inclina,
y la mirada se le clava en la profundidad
de aquella mente suya que todo elimina

Él lo ve todo: todo lo que existe está mirando,
y todo lo pasado, y lo que queda por llegar,
como si un cuento extraño estuviera contemplando,
un juego de las ilusiones, que está resucitando,

cuando un mundo nuevo parece despuntar,
para aquellos que no ven, pero saber quisieran
y pobres los que no se afanan por luchar
para que libres de la esclavitud se vieran...

[DMC]

¿QUÉ PUEDE SIGNIFICAR?

¿Qué puede significar aquel desierto
que riegan incesantemente sólo las lágrimas,
volviéndolo cada vez más árido?

¿Qué puede significar aquella profundidad
que te obstinas a tocar,
cuando todas las esperanzas han muerto?

¿Qué puede significar aquella tristeza
que llevas contigo en la noche
que piensas que nunca acabará?

¿Qué puede significar esa tranquilidad
que estás experimentando de improviso
sin nombre, sin forma, sin ti?

LO CERCA QUE ESTABAS...

La vida te enseña en cada momento y tú evitas la respuesta
a las preguntas más sencillas, pero pagas siempre la indiferencia
con sufrimientos, casi insoportables,

și cauți vinovatul, întotdeauna altundeva,
prelungind agonia egoismului idolatrizat.

Refuzi să crezi ca totul îți este dat și nu vrei
să te bucuri, urmărind himeră după himeră
de la o zi la alta, de la un gând la altul,
de la o viață la alta, de la un univers la altul,
de la un mister la altul, până la infinit.

Ai lăsat încă o dată să treacă-n nefiniță clipa
în care te-ai putea privi, singura oglindă
ce te arată așa cum ești, preferându-le
pe cele care deformează, pentru a te amăgi
încă o dată și a mai hoinări prin labirint...

Te fascinează culorile, de asemenea umbra,
căutarea fiind din ce în ce mai anevoioasă,
ademenită de farmecul nuanțelor necunoscute
din rafinatele amestecuri de rău și de bine,
încorsetată de spasm, de senzații, de nou.

M-ai căutat, fără să știi, în orice gând peregrin,
cu disperarea celui ce n-a văzut niciodată
de unde izvorăște iertarea, lumina, iubirea,
purtându-și vie rana din suflet, nevindecată,
prin galaxiile contorsionate de spațiu și timp.

O, câtă tristețe e-n lume, ți-ai spus de-atâtea ori
continuând ceea ce părea să fie viața ta grea,
fără să vrei să renunți la nici unul din gândurile
ce te-au aruncat în vârtoarea de fapte amare:
n-ai vrut decât să trăiești mai departe la fel...

Te-ai rătăcit alergând prin întortocheatele cărări
ale disperării, hrănindu-ți cu imagini bolnave
visele de coșmar, sau năzuind spre mai mult,
spre mai bine, fără să bănuiești cât de aproape
ești tu de tot ceea ce este dintotdeauna al tău.

y buscas al culpable, siempre en otra parte,
alargando la agonía del egoísmo idolatrado.

Te niegas a creer que se te ofrece todo y no quieres
alegrarte, persiguiendo quimera tras quimera
de un día a otro, de un pensamiento a otro,
de una vida a otra, de un universo a otro,
de un misterio a otro, hasta lo infinito.

Dejaste una vez más que se perdiera en la nada
el instante que pudieras mirarte, el único espejo
que te muestra tal como eres, y preferiste
a los que distorsionan, para engañarte
una vez más y seguir deambulando por el laberinto...

Te fascinan los colores, y también la sombra,
la búsqueda se vuelve cada vez más fatigosa,
seducida por el hechizo de los matices ignotos
de las refinadas mixturas del bien y el mal,
encorsetada en el espasmo, las nuevas sensaciones.

Me buscaste, sin saberlo, en todo pensamiento peregrino,
con la desesperación de aquel que nunca vio
de dónde brotaban el perdón, la luz, el amor,
llevando viva su herida del alma, sin curar,
por las contorsionadas galaxias espaciales y temporales.

¡Ay, cuánta tristeza hay en el mundo!, te dijiste tantas veces,
continuando lo que parecía ser tu dura vida,
sin querer renunciar a ninguno de los pensamientos
que te arrojaron a la vorágine de los hechos amargos:
quisiste sólo seguir viviendo igual que antes...

Te extraviaste correteando por los intrincados vericuetos
de la desesperación, alimentando tus pesadillas
con imágenes enfermas, o anhelando a más,
a algo mejor, sin saber lo cerca que estabas
de todo lo que fue y sigue siendo desde siempre tuyo.

[DMC]

PENTRU A SE ÎNTOARCE

Picături de apă
nu mai conțin
să cadă din norii
iviți de niciunde:
se grăbesc să moară,
pentru a se întoarce
acasă...

VISUL DIN ZORI

Nemărginirea să fie cuvântul
ce tainic cuprinde visele noastre
neîmplinite, lăsate filor, vie
povară pentru sufletul lor încercat?

Tăcerea să fie oare cuvântul
ce magic desprinde visul din zori
ție lăsat, neștiută comoară
și taină a sufletului purificat?

AȘ VREA SĂ-ȚI SPUN

Aș vrea să-ți spun
cum n-am știut pân'acum,
ceva ce ți-ar vorbi
atunci când voi lipsi,
dar m-am izbit mereu
de neputința cuvintelor
de a cuprinde tăcerea
aceea surprinzătoare,
ce se transformă-n cuvinte
pure, vindecătoare...

PARA VOLVERSE

Gotas de agua
no dejan
de caer de las nubes
surgidos de ninguna parte:
se apresuran a morir,
para volverse
a casa...

[DMC]

EL SUEÑO DEL ALBA

¿Infinidad será la palabra
que sigilosamente invade nuestros sueños
sin cumplir, dejados a los hijos, vivo
tormento para su probada alma?

¿Silencio será tal vez la palabra
que mágicamente desprende el sueño del alba
a ti dejado, arcano tesoro
y misterio del alma purificada?

[DMC]

QUERRÍA DECIRTE

Decirte querría
que hasta ahora no he sabido
de algo que te hablaría
cuando yo me ausentaría,
pero siempre he chocado
con la impotencia del vocablo
de abarcar aquel silencio
admirador
que se convierte en vocablo
puro, sanador...•

[DMC]

ELENA LILIANA POPESCU (Turnu Magurele, Rumanía, 1948) es doctora en matemáticas por la Universidad de Bucarest, de la que actualmente es profesora. Ha traducido del inglés, francés y español. Entre sus libros podemos citar: *A ti* (1994), *El reino de entre los pensamientos* (1997), *Vuelo. Sueño y destino* (1999, sobre su padre, el poeta y piloto George Ioana) y *Peregrino* (2003).